

ІЩЕНКО Олексій Максимович

*Випускник дорожньо-будівельного
факультету (1978)*

Заслужений будівельник України.
Кандидат технічних наук

Народився 29 вересня 1951 р. у м. Барнаул Алтайського краю (Росія). З 1954 р. проживав у м. Бровари на Київщині. Батько, Максим Олексійович (1924–1996), був учасником Великої Вітчизняної війни, нагороджений медалями. Працював інженером на підприємствах Києва та Броварів, мама, Катерина Василівна (1926 р. н.), — бухгалтером. Нині вона пенсіонерка.

Під час навчання у старших класах Олексій захоплювався роботою будівельників. Завдяки батькові опанував перші навички у сфері будівництва, зокрема долучався до спорудження власного дому. Справа в тому, що Максим Олексійович був майстром у цій справі та прищепив любов до неї синові. Тож у 1970 р., закінчивши підготовчі курси при КАДД, юнак став студентом цього вишу, обравши спеціальність «Будівництво мостів і тунелів».

Незважаючи на те, що навчатися довелося на вечірньому відділенні (адже потрібно було заробляти на життя), Олексій Максимович вчився добре та з великим задоволенням. Його дипломна робота (реальний проект) «Реконструкція мостового переходу в морському порту м. Корсаков о. Сахалін» на публічному захисті була оцінена на «відмінно».

До речі, молодший брат, Максим Максимович, наслідуючи його приклад, у 1982 р. також закінчив КАДД.

З 1969 р., працюючи на машинобудівному заводі в м. Бровари, О. М. Іщенко пройшов шлях слюсаря, електророзварника, інженера, заступника начальника цеху. Був секретарем комсомольської організації, пізніше — секретарем партійної організації заводу. У 1971–1973 рр. служив в інженерно-будівельних військах Московського округу. Брав участь у будівництві атомного прискорювача.

З 1980 до 1982 рр. Олексій Іщенко навчався у Вищій партійній школі ЦК КПУ, а протягом 1982–1988 рр. перебував на партійній роботі: був завідувачем відділу, другим секретарем Броварського міського партії. Саме на цій посаді він курирував діяльність промислових і будівельних підприємств, підприємств транспорту та зв'язку, організував шефську допомогу сільськогосподарським підприємствам.

Праця та організаторські здібності молодого керівника не залишилися непоміченими: в 1989 р. О. М. Іщенко був обраний на посаду голови Броварського міськвиконкому. У той час йому було 37 років.

Роки роботи Олексія Максимовича (1989–1998) припали на непростий період, зумовлений розпадом СРСР.

Та незважаючи на це, місто дуже швидко змінювалося, тривало будівництво нового житла й об'єктів соціальної сфери (школи, лікарні, плавального басейну, комплексу очисних споруд, котельень, об'єктів енергетики та зв'язку). Розвивалися відносини з містами-побратимами — Щолково Московської області (Росія), Слуцьком (Білорусь), Фуонтоне-Су-Буа (Франція), Рокфорд (США) та іншими. Особлива увага приділялася розвитку спорту: місцеві спортсмени тріумфували на Олімпіаді в Атланті (1996), де здобули золоту та дві бронзові медалі. Але своїм найбільшим досягненням О. М. Іщенко вважає проектування і будівництво навколо міста 18-кілометрової сучасної автомобільної дороги з п'ятьма естакадами, яка у прямому розумінні цього слова врятувала Бровари від екологічної катастрофи, дала йому можливість розвиватися.

У цей же час був розроблений та затверджений Верховною Радою України генеральний план із новими межами міста, завдяки чому його територія збільшилася на третину. Тому в березні 1998 р. жителі Броварів, Броварського та Барішівського районів обрали Олексія Максимовича народним депутатом України. Згодом він став заступником глави Адміністрації Президента України (Л. Д. Кучми), керівником Головного управління організаційно-кадрової політики та взаємодії з регіонами (2002–2005). В подальшому працював на посадах керівника служби Прем'єр-міністра України, першого заступника міністра Міністерства регіонального розвитку та будівництва. Певний час виконував обов'язки міністра. З 2009 р. О. М. Іщенко у відставці.

Безперечна репутація, професійність та надійність, виважена політика, зорієнтована на покращення рівня життя у Броварах, — така була стратегія керівництва Іщенко. Олексій Максимович вкладав усі свої сили та досвід у розвиток регіону, які не могли бути не поміченими.

Олексій Максимович нагороджений орденами «За заслуги» III та II ст., медалями, почесними грамотами Верховної Ради і Кабінету Міністрів України.

Разом із дружиною Ларисою Василівною Олексій Максимович виховує доньку Анну. Також має старшого сина Олександра, онуків Марію та Семена.

Незважаючи на те, що О. М. Іщенко зараз перебуває на пенсії, він активно займається спортом, навіть має досягнення серед ветеранів, бере участь у громадському житті, але, як стверджує сам, повністю відійшов від політики.